

22 april 2018

MET DE DOOP BEGINT HET PAS...

Bijbellezing: 1 Korinthiërs 10, vers 1 t/m 13

Je zult het vast wel eens gehoord hebben: 'je bent er nog niet hoor, nu begint het pas!' Het is een levenswijshouding die voor heel veel dingen opgaat. Bij het behalen van je rijbewijs. Dan begint het echt leren rijden pas! Maar ook bij het huwelijk: dan leer je elkaar pas echt kennen! Je bent er nog niet..., het begint nu pas... Nu, zo iets wilde Paulus aan de gemeente van Korinthe duidelijk maken nu zij tot geloof waren gekomen en gedoopt waren. Zij hadden de grote stap gezet. Een werkelijk levensveranderende stap. Zij hadden hun leven aan Christus overgegeven. Met Hem gestorven en opgestaan. Gedoopt! Maar dit was slechts de eerste stap op een lange weg, waarop nog heel wat vervolgstappen zouden moeten worden gemaakt. De doop was slechts het begin...

Wij gaan nu luisteren naar wat Paulus hierover tegen de gemeente van Korinthe zegt. En als wij over de doop horen, dan denken wij natuurlijk daarbij vanmorgen aan de doop van Myrna. Maar ik hoop dat u en jij ook zullen terugdenken aan je eigen doop (als je gedoopt bent), of misschien aan de doop van jullie of uw kinderen. De doop als eerste stap. Ga eens bij jezelf te rade: welke stappen heb je verder in je leven gemaakt? Hoe is het verlopen? Hoe ben je gelopen? En wat hebben de woorden van Paulus je hierbij te zeggen?

Hoe komt Paulus eigenlijk op dit thema zo midden in zijn brief? Nou, Paulus schrijft over het dagelijkse leven als christen, hoe je als christen behoort te leven. Voor ons is dat misschien al een hele uitdaging: christen zijn op school, of op je werk..., maar voor de gemeente van Korinthe was dat volgens mij een nog veel grotere uitdaging. Zij leefden in het Romeinse Rijk, waar alles doordrenkt was van de Romeinse religie: allemaal goden en godenbeelden, religieuze bijeenkomsten en de verering van de keizer. En hoe moest je daarin nu christen zijn en keuzen maken en helemaal voor Jezus gaan? ... Paulus merkte dat men niet radicaal genoeg was..., dat men dacht dat men als christen al helemaal nieuw was en dat al die dagelijkse dingen er eigenlijk niet zo toe deden hoe je dat deed en wat je ermee deed. En het punt waar Paulus nu dieper op ingaat is dat de gemeentelieden van de gemeente van Korinthe waarschijnlijk meededen aan maaltijdbijeenkomsten, waarin de Romeinse goden werden vereerd. Mogelijk dat daar tijdens die religieuze maaltijden ook nog allerlei dingen gebeurden op het gebied van de seksualiteit, zo lijkt je tussen de regels door te kunnen lezen... Nu zou u misschien zich afvragen: hoe komen die wedergeboren Korinthiërs nu zo? Hoe komen ze daar nu in terecht? Nou, zo was nu eenmaal de samenleving. Net zoals dat niet-westerse christenen stomverbaasd zijn dat wij hier als christenen in onze cultuur zo ontzettend seculier leven en gewoon alcohol drinken en met alles meedoen en druk zijn... Paulus schrijft daarom aan de Korinthiërs dat zij gevaar lopen: jullie lopen het gevaar om op deze manier onderuit te gaan in je geloof..., om met de massa meegenomen te worden..., om van God af te drijven. Het betekent je ondergang. 'Wie meent te staan, laat hij oppassen dat hij niet valt', schrijft Paulus.

En om deze waarschuwing kracht bij te zetten, vertelt Paulus een les uit de geschiedenis: hij neemt de gemeente van Korinthe mee terug in de tijd..., terug naar het volk Israel in de tijd van Mozes, naar het volk Israel dat bevrijd was uit Egypte. Paulus schrijft: het volk Israel was gered! Bevrijd uit Egypte! Zij mochten door de Rode Zee trekken. Het land van de slavernij lag nu achter hen. De slavernij mochten zij achter zich laten. Een nieuw bestaan was er voor hen aangebroken! Maar... zij waren er nog niet... Zij waren wel bevrijd..., zij mochten vanaf nu heel dicht bij God leven...,

maar het was nog niet het Beloofde Land..., nee, tussen de Rode Zee van Egypte en het beloofde land van Israël lag de woestijn... Vanuit de bevrijding uit Egypte moest nu de tocht door de woestijn gemaakt worden. Paulus schrijft ¹*En ik wil niet, broeders, dat u er geen weet van hebt dat onze vaders allen onder de wolk waren en allen door de zee zijn gegaan, ²en dat allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee, ³en allen hetzelfde geestelijke voedsel gegeten hebben, ⁴en allen dezelfde geestelijke drank gedronken hebben. Zij dronken namelijk uit een geestelijke rots, die hen volgde; en die rots was Christus.*

'Ik wil niet dat jullie er geen weet van hebben', Paulus bedoelt: 'ik wil juist dat jullie het heel goed beseffen dat onze vaders allen onder de wolk waren en allen door de zee zijn gegaan. Het volk Israel was door de Rode Zee getrokken, door een wonder van God... en zij trokken verder 'onder de wolk', die wolkkolom die hen de weg wees op hun reis, Gods middel om het volk de weg te wijzen... Zo ging het volk Israel haar nieuwe toekomst tegemoet.

De doortocht door de Rode Zee, 'gedoopt in de zee' zo zegt Paulus: de Rode Zee, dat is het doopwater, teken van het nieuwe begin: het oude leven, het leven in slavernij, het leven gebonden door allerlei machten en krachten, gevangen in lasten en lusten..., dat mag achter zich gelaten worden... en het nieuwe leven met God, in verbondenheid aan Hem, gezegend en beschermd door Hem..., dat nieuwe leven mag beginnen. ... In Mozes gedoopt: Mozes nam het volk mee, hij ging hen voor door het water heen. Mozes verwijst vooruit naar de Here Jezus, naar Christus, die wij mogen volgen door het doopwater heen..., Met Jezus gestorven en opgestaan.

Paulus schrijft verder over het volk Israel in de woestijn: ²*en dat allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee, ³en allen hetzelfde geestelijke voedsel gegeten hebben, ⁴en allen dezelfde geestelijke drank gedronken hebben. Zij dronken namelijk uit een geestelijke rots, die hen volgde; en die rots was Christus.* ... Geestelijk voedsel gegeten in de woestijn... en geestelijke drank gedronken. In het Oude Testament kan je lezen dat het voedsel en het water soms heel schaars waren tijdens de reis van het volk Israel door de woestijn. Maar God zorgde steeds voor Zijn volk. Op een bijzondere manier: God liet brood regenen uit de hemel, manna, hemels brood, dat men elke morgen weer kon oprapen en verzamelen zodat men koeken kon bakken. En God zorgde voor water: bitter water maakte God zoet. Water liet God stromen uit een rots. Nu dat brood en dat water waar God voor zorgde noemt Paulus nu 'geestelijk', geestelijk brood en geestelijk water: het heeft een geestelijke betekenis, het verwijst naar meer dan alleen water en brood..., het wijst op de Here Jezus. Want Jezus zegt van Zichzelf: 'Ik ben het water des levens' en ook 'Ik ben het brood des levens'.

Nu, zo ziet Paulus in het leven van het volk Israel in de woestijn het leven van de gemeentelieden van Korinthe terug... en ook het leven van de hervormde wijkgemeente Schollevar terug: daar gaan wij met elkaar... wij mogen zijn gedoopt, vandaag weer een dopeling, het jongste lid van onze gemeente... weer dat teken ontvangen dat wij een nieuw bestaan mogen ontvangen door de Here Jezus..., dat wij een volk mogen zijn dat bij God mag horen... en dat wij mogen leven van het geestelijke voedsel en de geestelijke drank, brood en wijn van de Avondmaalstafel... Leven door Jezus Christus. Hij heeft die bevrijding gebracht. Hij heeft dat nieuwe leven gebracht. Met Hem mochten wij door de Rode Zee... We hoeven geen slaven meer te zijn! Geen slaaf meer van Egypte, geen slaaf meer van de kwade machten, van de duivel, van onszelf..., wij mogen losgemaakt van de slavernij en hecht verbonden met God... op weg naar het Beloofde Land! ... Maar dat betekent dus ook: we zijn er nog niet. We moeten met elkaar onderweg... de woestijn door...

Het volk Israel... gedoopt in de Rode Zee.. leven van het hemelse brood en het geestelijke water..., maar toch hebben de meesten het Beloofde Land niet gehaald. De meesten zijn

neergeveld in de woestijn, zo zegt Paulus. En dan haalt Paulus enkele momenten uit die geschiedenis naar voren om te laten zien hoe dit heeft kunnen gebeuren. Paulus verhaalt hoe het volk Israel een afgod (het gouden kalf) ging aanbidden ter vervanging van God. En ook hoe zij God hebben verzocht door te roepen dat zij eigenlijk liever in Egypte waren gebleven, omdat zij het daar beter hadden dan hier met God in de woestijn... Hoe zij hebben gemopperd, zowel naar God toe als naar Mozes toe. ... Dit alles is geschreven ons ten voorbeeld, zegt Paulus. Paulus is uiterst scherp naar die gemeente van Korinthe toe: jullie zijn gedoopt, prachtig! Wat een geweldige dingen dat je nu bij God mag horen... en dat je mag leven door Christus, het levende water en het levende brood... maar denk erom: het volk Israel mocht ook zo met God leven en door het leven gaan..., helemaal bevrijd!..., maar de meesten van hen hebben het Beloofde Land niet gehaald. Zij hebben het niet volgehouden...

Hoe zouden zij daar in de gemeente van Korinthe nou deze woorden van Paulus hebben ontvangen, hè? ... Zouden zij hebben gedacht: 'je hebt helemaal gelijk, Paulus! We moeten het helemaal anders doen!' Of zouden ze misschien boos zijn geworden? Zouden zij de woorden nog een keer hebben gelezen? Of zouden zij gefrustreerd de brief van Paulus hebben weggelegd: 'dit is toch geen troost, moet je hier nu de week mee in?'

Volgens mij wilde Paulus de Korintiërs helemaal niet bang maken en hen het gevoel geven dat het beloofde land voor hen onbereikbaar was. Volgens mij wilde Paulus laten zien hoe belangrijk het was om echt heel dicht bij de Here Jezus te blijven en de ogen open te houden.. Leef uit je bevrijding! Leef uit je doop. Je hoort bij Christus. Je mag een kind van de hemelse Vader zijn. Dank God! ... Maar val dan vervolgens alsjeblieft niet voor die verleidingen die op je pad komen. Die goden die alle tijd en aandacht van je vragen ten koste van je relatie met God. Nu, het ging bij het volk Israel om letterlijk andere goden, afgoden. En ook bij de Korinthiërs ging het om zo iets: om maaltijden met andere mensen, waarbij goden werden vereerd en mogelijk ook seksuele uitpattingen waren. Maar je kunt nog een heel rijtje andere afgoden bedenken: geld, bezittingen, je partner, je droombaan, je loopbaan, je zelfbeeld, de successen van je kinderen, je naam, je eigen gelijk... nou, vul het maar aan wat voor uzelf en jou zelf goden kunnen zijn, dingen waar je je zekerheid en identiteit uit denkt te halen voor jezelf. Maar bij al die verschillende goden – of het nu een echt afgodsbeeld is, of gewoon je loonstrookje - gaat het erom dat het volk het gewoon ontzettend moeilijk vond om echt op God te vertrouwen..., want het levenswater was soms zo schaars... en de weg liep soms zo anders..., de tocht van leven was soms zo zwaar... en je ziet onderweg zoveel dingen en zoveel mensen die je een rijker en mooier leven voorhouden. Soms heb je wel eens het gevoel: waren wij maar niet in de Rode Zee gedoopt..., waren wij maar niet aan die levensreis met God begonnen... waren wij maar gewoon in Egypte gebleven..., dan wist je tenminste wat je had, ook al moest je het voor een groot gedeelte allemaal zelf doen...

Die woestijnreis was voor het volk Israel één grote leerweg..., een weg in groeien in vertrouwen..., met schade en schande steeds weer terugkomen bij God..., een weg waarop zij God steeds meer leerden kennen in Zijn andersheid, Zijn heiligheid, maar ook in Zijn liefde. Zullen wij elkaar op die weg meenemen? Dat is de vraag die tot ons komt. Vanmorgen stonden wij weer een moment bij de Rode Zee. Er is gedoopt. Myrna mag met ons optrekken. Zullen wij samen met Josina Myrna meenemen? Zullen wij elkaar meenemen? Elkaar aanmoedigen om het vol te houden, ook al ervaar je soms hevige dorst omdat er zo weinig sprankelend water lijkt te zijn? Ook al heb je soms honger, omdat het voedsel wat je verlangt niet voorradig lijkt te zijn? Zullen wij elkaar dan bemoedigen, aanmoedigen, meenemen? Samen elkaar op de woestijnreis meenemen..., de kleintjes dragen..., de ouderen ondersteunen..., de volwassenen en jongeren bemoedigen en helpen.

Samen ook scherp blijven in al die mogelijke verleidingen die er op je af komen. Al die dingen, soms ook gewoon heel goede dingen, heel alledaagse dingen..., maar al die dingen die je afhouden van het dienen van God. Want je kunt zomaar vallen, zo zegt Paulus heel duidelijk. Je moet daarom kiezen. De Korintiërs moesten kiezen. Zij moesten iets laten, waarvan zij helemaal niet het gevoel hadden dat dit hen in de weg stond..., waar zij misschien gewoon een goed gevoel bij hadden. Maar toch...ze moesten kiezen. Kunt u zulke keuzemomenten voor uzelf bedenken? Of zal jij er in de komende week opletten of er zulke keuzemomenten op je weg komen..., momenten waarop je voor jezelf moet bedenken: 'is dit heilzaam voor mijn geloofsweg? ', 'is dit voor mijn geloof, voor mijn relatie met God, een verrijking, of een verschraling? Staat het mijn dienen van God in de weg? Helpt het mij om God groot te maken, of juist niet? Wat zou Jezus doen? ... Ja, want Jezus is na Zijn doop ook de woestijn doorgegaan... en Hij bleef wel in al die verzoeken staande..., ook al vroeg de duivel Hem te knielen.

Paulus is uiterst scherp door juist deze voorbeeldmomenten uit Israëls geschiedenis naar voren te halen. Na je doop ben je er nog niet... Maar hij eindigt het stukje dat wij hebben gelezen, heel troostend: 'meer dan menselijke verzoeking is u niet overkomen', zo zegt hij eerst. Ja, die keuzen die je moet maken, die misschien als een verzoeking voor je voelen, die horen gewoon bij het menselijk leven..., daar moeten wij gewoon nuchter in zijn. Menselijke verzoeking. 'Maar', zo gaat Paulus verder, 'God is getrouw: Hij zal niet toelaten dat u verzocht wordt boven wat u aankunt, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven om die te kunnen doorstaan.' God zal je in de verzoeken staande houden. Hij zal ervoor zorgen dat je het aankunt. ...

Is het nu God die je staande houdt..., of heb je nu vandaag de opdracht meegekregen om zelf staande te blijven in alle verzoeken en elkaar daarin te helpen? Daar hebben wij precies het mysterie van ons geloof: met de opdracht krijgen wij gelijk de belofte mee. God vraagt van ons alles. Maar Hij geeft ook alles wat wij nodig hebben. Denk dus niet: 'ach, alles komt wel goed'. Nee, kijk nog maar eens goed naar het volk Israel. Het kwam niet allemaal goed. Maar denk ook niet: 'als het allemaal maar goed komt!...', nee, geloof in Gods trouw. In al onze ontrouw blijft God trouw.

Ik vind het wel een heel grote uitspraak van Paulus...: 'God is getrouw: Hij zal niet toelaten dat u verzocht wordt boven wat u aankunt'. Je kunt dus alles, al het lijden, al de verzoeken aan? Ik denk niet dat Paulus zo over al het leed en al de verzoeken heen praat en het op deze manier wegpraat... Paulus zegt wel: God wil ons er doorheen helpen. Hoe dan ook. Terwijl wij het niet begrijpen, niet bevatten..., er niet overheen kunnen kijken..., God kijkt dwars door onze situatie heen. En Hij helpt er doorheen. Want: *God is trouw*. Wat mooi dat Paulus dat aan het einde van al die voorbeelden en al die vermaningen dit ons op het hart drukt!

Met je doop ben je er nog niet! Maak daarom de juiste keuzen in je leven! Val niet op de knieën voor alle afgoden. Neem elkaar mee op die weg achter de Here aan, om dicht bij Hem te blijven. Maar... Paulus eindigt weer bij de Rode Zee. Hij laat ons staan aan de oever van het water. Zie je die Rode Zee? Zie je dat water waarin Myrna is gedoopt? Dat is het teken van Gods trouw. Dat water betekent dat God met je verder wilt. Hoe dan ook. Dat betekent dat God je nooit loslaten. Dat betekent dat je bij Hem veilig bent. Voor eeuwig. Door Jezus Die voor ons het water is doorgegaan en voorgedaan.

God is trouw. Ga daarom maar op weg..., in vertrouwen op weg. Het Beloofde Land is niet ver meer.